

En els 40 anys del CEP. Memòria i reconeixement

“És un goig haver arribat a la ratlla dels quaranta anys de vida del nostre Centre d’Estudis Pastoral. Un goig, fins a un cert punt, excepcional”. Així començava el malaguanyat bisbe Joan Carrera la seva lliçó inaugural del curs passat quan iniciàvem una joiosa i reflexiva celebració dels 40 anys de vida del CEP, i justificava el goig excepcional citant un grapat d’institucions benemèrites. Deia:

La nostra accidentada història ha fet que institucions molt valuoses i determinants de l’Església catalana no poguessin assolir tan llarga vida.

I citava: Pensem, per exemple, en el Foment de Pietat Catalana (1909-1939)... en les revistes Vida Cristiana (1914-1933), La Paraula Cristiana (1925-1936), Critèrium (1925-1936), El Bon Pastor (1927-1936)... en el diari catòlic independent El Matí (1929-1934)... en la Federació de Joves Cristians de Catalunya (1931-1939)... I més tard, ja en la postguerra: en les editorials Nova Terra (1958-1978) i Estela (1958-1971)).

Això li permetia, al bisbe Carrera, constatar que:

Sense ser vell, el nostre Centre ja té una història més llarga que la de tots aquests referents entranyables... i encara continua.

I afegia aquesta explicació justificativa del fet:

La comunió d’esperit, de bona feina, d’il·lusió i d’amor a la nos-

tra Església al llarg de tot aquest temps, han donat fruit. Avui ens en gaudim, en donem gràcies al Pare de qui tot bé deriva, reconeixem l’esforç i l’encert dels qui, des de responsabilitats diverses, han possibilitat, han dirigit i han omplert de contingut aquest Centre i, alhora, ens sentim responsables de l’herència amb la qual ens enriqueix, mirem amb confiança i amb creativitat cap al seu futur” (Quaderns de Pastoral, nº 206-207).

No és el moment d’escriure la història del CEP; només de celebrar-ne una fita entranyable i significativa en la nostra atzarosa història que mostra fins a quin punt som deutors dels anys de gràcia del Concili Vaticà II.

Altres institucions com la Facultat de Teologia de Catalunya o Justícia i Pau també han celebrat aquesta efemèride a més del Centre de Pastoral Litúrgica que ja ha celebrat les noces d’or.

Anys de gràcia, diem, els del Vaticà II que culminaren les millors aspiracions i desigs del cos eclesial –Cos Místic/Poble de Déu– i cristal·litzaren en projectes i realitzacions de renovació i presència de l’Església en el món. No és lícit bescantar aquells anys, aquella època i aquells afanys de renovació i autenticitat que tan bons fruits van donar.

(Aquesta era, ni més ni menys, la tesi de la reflexió que ens oferia el bisbe Carrera, fa un any). No creiem que els nous reptes i desafiaments que es presenten des de finals del s. XX siguin el resultat del Concili ni del postconcili; no és aplicable el *post hoc, ergo propter hoc*. Més aviat, l'esforç d'aquesta casa i de tots els qui n'han format la família, ens han ensenyat i ensinistrat a llegir les noves realitats com a signes interpel·ladors de l'autenticitat de la nostra fe, guiats, justament pels ensenyaments conciliars.

Les Institucions són fruit d'una idea que, a l'ensem, és el resultat d'una necessitat sentida, d'una reflexió compartida i d'una voluntat empenedora i decidida. Una idea és la concreció d'un ideal. Però les institucions són filles, sobretot, de les persones que, amb intrepidesa, sense mandra, amb generositat i sentit de la realitat i visió de futur saben donar-hi resposta. En una institució d'Església com el CEP la idea derivava d'un gran ideal –no altre que l'Evangelí llegit amb les urgències i visió ampla que aportava el Concili Vaticà II i exemplificat per mestres que vénen de lluny, d'homes com el P. Claret del qual, avui mateix n'evocarem el sentit i l'enginy missioner– un ideal que, paulatinament, va esdevenir projecte de la mà d'unes persones, (algunes de les quals van ser presents en la joiosa celebració familiar del c. Rivadeneyra a la sessió d'inici del curs 2008-09) i que s'ha fet realitat en el dia a dia, durant 40 anys, de la mà d'innombrables persones que com a directius o col·laboradors, alumnes o professors, benefactors o simpatit-

zants són la cara visible i amable del Centre.

No és possible esmentar totes les persones que han estat vinculades al CEP. Però sí que podem mencionar els més de *cinc mil* –diguem-ne alumnes– de cursos sistemàtics o sessions més breus, inicialment preveres i religiosos que van fer-hi un reciclatge teològic i pastoral a la llum del Concili, però també laics, homes i dones. Cursos impartits primer en aquesta casa que ens acull, al bell mig de Barcelona, però molt aviat, també a comarques i arxiprestats dels diferents bisbats de Catalunya.

També cal mencionar els més de *dos-cents cinquanta professors* –El CEP no ha tingut mai un claustre de professors en exclusiva: s'ha servit, amb profit i encert, de totes aquelles persones especialistes, investigadors, i experts dels diversos centres, bisbats i ordes i religiosos amb un autèntic sentit de corresponsabilitat que van saber-li donar des dels inicis.

Seria també molt llarga la llista dels *benefactors del Centre*. Les institucions d'Església han nascut i sobreviscut amb una precarietat de mitjans que, si no fos per l'abnegació, el zel, l'austeritat dels protagonistes i la generositat de molts, semblarien empreses impossibles. Res a veure amb el mites del poder, la prepotència o la fastuositat que se sol atribuir –per ignorància o mala fe– a tota institució eclesial. Cal saber que el Centre en els seus primers vint-i-cinc anys es va autofinançar amb els ajuts imprescindibles d'eclesiàstics i laics. Avui cal reconèixer a l'Arquebisbat de Barcelona i a la Conferència Episcopal

Tarraconense que tinguin el CEP com una de les institucions interdiocesanes que donen organicitat al projecte de pastoral en comú.

Si fèiem un repàs sumari de les èpoques que ha viscut el Centre en aquesta quatre decennis fàcilment trobaríem dos grans esdeveniments inspiradors de l'ideal i la vida del CEP: El Concili Vaticà II i el Concili Provincial Tarraconense. Sense que la seva importància, significació i valor siguin equiparables, sí que, col·locats en el devenir de la història, marquen línies i orientacions de continuïtat, d'arrelament i de fidelitat. El CEP és un producte conciliar de l'Església a Catalunya: en comunió amb l'Església universal i arrelat i implantat en aquesta realitat de casa nostra, del nostre país, que són les diòcesis catalanes, en el sentit més ampli de la catalanitat.

Els inicis, tal com explica Mn. Joan Batlles que en va ser l'inspirador, el fundador i el director fins el 1994, van ser laboriosos però també il·lusionats. Ell escrivia:

La «Vicaria pastoral de vida i ministeri dels preveres» de Barcelona, tot just creada i de la qual jo m'encarregava, va incloure la iniciativa en el seu programa (desembre del 1967). Ben aviat es va crear una Comissió gestora, barcelonina, que es va reunir el dia 1 d'abril del 1968. Tres conclusions van sortir-ne: 1) entrar en contacte amb la Facultat de Teologia de Barcelona, tot just creada amb aquest nom i amb dues Seccions (Sant Pacià i Sant Francesc de Borja); 2) l'Institut

de Pastoral s'havia de plantejar, des del primer moment, a nivell interdiocesà, a l'interior de la Província eclesiàstica Tarraconense: totes les diòcesis catalanes havien de ser presents i actives en el projecte; 3) en conseqüència, tot el que s'havia fet fins aleshores es consideraven només uns passos previs.

Fetes, doncs, les gestions amb els diferents bisbats, el dia 24 d'abril va reunir-se la Comissió Gestora, ara interdiocesana, integrada per vuit barcelonins i quatre representats de quatre altres diòcesis (a les quals se n'hi van sumar ben aviat dues més).

Abril de 1968: Vet ací els noms de la primera comissió gestora: Joan Batlles, Josep Bigordà, Josep Boix (director de l'Institut Catòlic d'Estudis Socials de Barcelona, ICESB), Francesc Martínez Montfort, Josep M. Rovira Bellosó, Pere Tena (degà de la Facultat de Teologia, Secció Sant Pacià) i Ramon Torrella (president de la Facultat de Teologia). Els representants dels altres bisbats, nomenats pels seus prelats, eren: Ferran Solé (Tarragona), Emili Montal (Girona), Joan Esquerda (Lleida), Josep Reig (Urgell), Josep Rota (Solsona) i Felip Font (Vic). La Comissió torna a reunir-se al cap d'un mes, el 24 de maig, i fa arribar un informe al Sr. Arquebisbe de Barcelona, en base al qual aquest en parla amb els altres bisbes catalans en una de les seves reunions.

Aquell mateix estiu i des del seu recer d'Àvila, l'arquebisbe de Barcelona, Marcelo González Martín, escrivia als altres bisbes de la Tarraconense donant-los compte de l'estat dels preparatius, manifestant-los la seva disposició favorable i demanant-los el seu parer i la seva conformitat. Simultàniament es concreta el programa del Curs i es busquen i es comprometen els professors. La notícia de la propera inauguració del Centre s'escampa i, gràcies sobretot als delegats de les diverses diòcesis, van rebent-se inscripcions.

La Comissió gestora es va convertir en Consell de Direcció i es va crear un Comitè Executiu. El Consell de Direcció estaria presidit per Joan Batlles com a director, amb mossèn Francesc Martínez Montfort, representant del bisbat de Barcelona i els representants dels bisbats citats anteriorment, tots nomenats pel seu prelat respectiu. El Comitè Executiu l'integrarien, juntament amb el Director del Centre, Ferran Solé, Josep Rota i Josep Bigordà (representant dels professors), un representant dels alumnes, que ells escollirien i Josep M. Totosaus, que actuaria com a Secretari del Centre.

Els dies 10 i 11 d'octubre el Curs s'iniciava amb una convivència al Casal del Papa Joan de Parets del Vallès: érem 42. Dimarts següent, 15 d'octubre a les 10 i 10 minuts del matí començaven les classes acollits per

l'ICESB als locals acabats d'estrenar, al nou edifici del carrer de Rivadeneyra, n. 6. La secretaria de l'ICESB es feia càrrec del treball de secretaria del Centre. Els alumnes eren 55 i procedien de set dels vuit bisbats catalans. La mitjana d'edat era de 35 anys. L'aventura havia començat.

Aquella aventura, començada en aquest mateix lloc en que ens trobem avui, i que ha continuat durant quaranta anys reclama el nostre reconeixement, per a totes les persones que la van protagonitzar, molts d'ells ja difunts que encomanem a la bondat de Déu i mantenim en el nostre record agraït.

Però encara podem agrair el servei inestimable i constant que hi va fer **Mn. Joan Batlles Alerm**, que en fou l'inspirador, l'ànima i el mestre, des dels inicis fins el final del 1993. I al seu costat com a Secretari també des del primer dia, i molt aviat com a Director de l'empresa germana, la revista bimensual *Quaderns de Pastoral*, també fins al relleu que es produí en acabar el curs 1993-94, **Mn. Josep Mª Totosaus**.

Arquebisbat de Barcelona

Entre els homes que des del primer moment van formar part del Consell de direcció, del Consell Acadèmic i del Comitè Executiu hi ha **Mn. Josep Boix i Puig de Barcelona**, membre del Consell de Direcció des de 1977 fins al 1997 i Director de l'ICESB que acollí els primers passos del CEP fins que aquest va

poder disposar de la planta 4 de l'edifici de l'Església del c. Rivadeneira 6. La llista dels preveres i laics del bisbat de Barcelona seria, com és lògic, molt llarga. Molt més encara si fèiem llista dels qui hi han impartit docència.

De la primera hora hem de mencionar a Mn. Francesc Martínez Monfort, a Mn. Josep M. Rovira Belloso, a Mn. Josep Bigordà, Mn. Casimir Martí, Mn. Josep Hortet, Joan Llopis... entre els ja traspasats Mn. Josep Torrella, com a professors i del Consell Acadèmic entre molts altres...

En nom de tots ells voldriem distingir a **Mn. Jaume Duch i Fumadó** que va ser, més de 10 anys, membre del Comitè executiu, a més de redactor de Quaderns.

Per representar tot el professorat voldriem que rebés la nostra distinció el benemèrit **Sr. Antoni Bentué**, professor a la U. Catòlica de Xile i encara avui fidel al seus cursos anuals d'actualitat teològica i que s'uneix a l'acte i ens diu:

“M’ha fet il·lusió rebre la vostra carta amb l’amable invitació a participar en la celebració dels 40 anys [...]...em faig present a través d’aquesta carta i vull agrair-vos que hàgiu pensat en mi. Òbviament no puc ser-hi present físicament... però en aquest record transatlàntic em permeto demanar-vos que feu present [al Sr. Cardenal i a tots] el meu record afectuós i el compromís de la meva pregària en comunió de fe”.

Bisbat de Girona

Mn. Joan Busquets i Dalmau del Consell de Direcció des de 1978 a 1983. En la seva persona el record i el reconeixement a Mn. Esteve Andreu i a Mn. Jaume Julià.

Mn. Andreu Soler i Soley que va ser membre, uns anys, del Comitè Executiu, responsable de la Biblioteca i l'Arxiu.

Bisbat de Lleida

Mn. Mateu Freixes Borrull també del Consell de Direcció els primers anys. En ell voldriem agrair la tasca que va fer pel CEP Mn. Màrius Rodrigo i també en el primer moment Mons. Joan Esquerda. En la carta que adreça al Centre ens diu Mn. Mateu: “*Estic molt agraït pel vostre record que m’ha evocat aquells anys d’intensa, quasi apassionada activitat pastoral. Em trobava a Seròs de rector i vaig participar de totes les iniciatives i tempteigs d’aquells anys tan propers a la fi del Concili Vaticà II. [...] M’uniré a la celebració [...] Ja no tinc aquells anys i aquella tartana del “dos cavalls”... M’uniré a la celebració i transmet la meva salutació al Cardenal i a tots els qui van viure aquells anys de postconcili i ens vam trobar en aquesta casa de Rivadeneira*”.

Va recollir la distinció als dos preveres de Lleida, el Vicari general de Pastoral, Mn. Josep Antoni Jové.

Mn. Xavier Batiste i Mercadé és l’altre home de Lleida estretament vinculat al CEP i a la reflexió sobre la pastoral rural. Rector i consiliari,

com molts altres sempre ha sentit properes les iniciatives interdiocesanes.

Arquebisbat de Tarragona

Mn. Josep Gil i Ribas va representar Tarragona al Cons. De Direcció durant 21 anys (de 1978 a 1999). Abans ho havia fet Mn. Manuel Ferran. La seu Metropolitana i Primada ha estat sempre un gran puntal per al Centre. Principalment pels Arquebisbes presidents (com veurem), però també pel clergat, com a professors i membre de l'executiva.

Bisbat de Solsona

El bisbat de Solsona ha estat sempre molt present i actiu en la vida del CEP. Bisbes, preveres i laics s'han estimat la casa. Mollerussa va ser un dels primers llocs on es va fer el Curs bàsic, sense haver de viatjar a Barcelona.

La nostra distinció a tots els qui han estat vinculats a la casa, en la persona de:

Mn. Josep Rota i Serra que va representar Solsona durant 29 anys. Amb l'avantatge de ser també, durant molts anys, secretari de la Conferència episcopal Tarraconense. Ell i **Mn. Jesús Huguet i Serrano** vinculat a la casa des del primer dia com a membre del Consell acadèmic i del Comitè Executiu, són els grans col·laboradors de la casa des de Solsona. Ells i l'incombustible **Mn. Josep M. Ballarín** que als seus 86 anys, encara avui imparteix el seu cursset anual al Centre.

Bisbat de Tortosa

El bisbat de Tortosa ha estat representat al Consell de Direcció per Mn. Ermini Capsir, Mn. Frederic Al·lora durant quatre anys, però també per **Mons. Francesc Xavier Ciuraneta** quan era Vicari general (avui bisbe emèrit de Lleida) i també ha estat representat per **Mn. Josep Insa Pallarès** en dues ocasions: de 1975 a 1978 i de 1993 a 1998.

El bisbe Francesc Xavier Ciuraneta, acompanyat de Mn. Insa va fer l'esforç de desplaçar-se fins a Barcelona on va donar mostra del seu aprecí i interès pel Centre.

Bisbat d'Urgell

El Cep ha de recordar també amb agraïment i afecte el bisbat d'Urgell en la persona de **Mn. Manuel Pal i Casanovas** que va ser, primer, membre del Comitè Executiu uns anys i, tot seguit, membre del Consell de Direcció fins el 1977. Després d'ell, **Mn. Ramon Sàrries i Ribalta**, avui Arxiprest d'Andorra, va ser membre del Consell de Direcció durant més de 10 anys.

Tot i que no podem mencionar tots els professors, hem de citar el Sr. Pere Lluís Font, com a tal, i com a originari d'Urgell.

A l'acte de lliurament de les distincions va recollir-les Mn. Joan Pujol, Vicari General i actual membre del CD que n'havia format part ja anteriorment, de 1978 a 1987.

Bisbat de Vic

El bisbat de Vic ha estat sempre molt present en la vida del CEP, no solament per la proximitat geogràfica sinó també per la preparació i disponibilitat del seu clergat. Ho palesa una carta de felicitació i disculpa que hem rebut del seu bisbe emèrit Mn. Josep Mª Guix.

Cal mencionar, entre els de la primera hora: Modest Reixach i Mn. Ramon Pou.

Però volem fer palès el nostre reconeixement a tots ells en les persones de:

Mn. Salvador Mundó i Roviró i en ell a Mn. Felip Font i Mn. Jacint Anglada que el van precedir i succeir en el Consell de Direcció.

També una distinció per a **Mn. Joan Torra i Bitlloch** que n'ha estat membre fins fa ben poc temps. En ells no podem deixar de recordar el servei incansable i competent, fins el darrer moment, de Mn. Salvador Bardulet.

Unió de Religiosos de Catalunya

Entre els motius i els "per què" d'un Centre interdiocesà d'estudis pastorals, ja el curs 1970-71 es feien aquestes afirmacions:

- Perquè en el moment actual de l'Església s'imposa la capacitat personal de sacerdots, religiosos, religioses i seglars.
- Perquè les fronteres diocesanes i de congregacions apa-

reixen cada vegada més reduïdes i es fa necessària una acció pastoral conjunta.

- Perquè Catalunya, que constitueix una unitat humana, ha d'ésser enfocada com una unitat pastoral.

I així fins a sis raons que perfilaven la personalitat del CEP...

Per això, així com el Centre ha estat concebut com un servei a les diòcesis catalanes, també ha estat, des dels inicis, un centre en que la vida religiosa, coordinada per la Unió de Religiosos de Catalunya, hi ha estat present en la Direcció, el Professorat, l'alumnat, el comitè executiu i tantes altres funcions.

Volem agrair a les Congregacions religioses la seva col·laboració desinteressada en la marxa del CEP. Pràcticament totes les Congregacions masculines han tingut a veure amb la vida del Centre. I no poques de les femenines. El reconeixement és il·limitat, però ha de ser forçosament limitada la menció concreta de les persones.

Han format part del Consell de Direcció:

Gna. Maria Lluïsa Salvadó i Rivera de la Sagrada Família d'Urgell durant cinc anys; la **Gna. Felícísima Fernández i Romero**, escolàpia, durant vuit anys

P. Josep Gendrau i Valls, franciscà, durant vuit anys.

P. Víctor Codina, jesuïta, membre del Comitè executiu.

P. Genís Samper i Triedó, escolapi, l'home imprescindible de la

casa durant 26 anys –i de tantíssimes i benemèrites iniciatives de la pastoral a casa nostra– on hi ha fet tota mena de serveis.

P. Ignasi Ricart i Fàbregas, missioner claretjà, també durant 18 anys al comitè Executiu, i animador, fins fa poc, del Departament de Bíblia.

Montserrat sempre ha estat present en la vida del centre, sobre tot en la docència i en les especialitats bíblica, teològica, històrica i espiritual. Volem agrair al P. Abat la missiva que ens ha fer arribar i transmetre, en la persona del

P. Cebrià Pifarré, les aportacions que hi han fet els benemèrits P. Evangelista, P. Guiu, P. Miquel i que fan encara el P. Hilari Raguer o el P. Andreu Marquès.

II

La segona època del CEP gira a l'entorn del Concili Provincial Tarraconense des del seu anunci (1974) fins als anys postconciliars; més ben dit, fins avui.

I mencionant el nostre Concili provincial hem de fer esment dels nostres bisbes que estatutàriament han presidit el Centre des dels seus inicis i, d'una forma més oficial, des que fou erigit amb caràcter interdiocesà per la CET el mes de maig de 1975.

En la fundació, durant el pontificat de l'Arquebisbe D. Marcelo González, ja hi intervingué Ramon Torrella, com a President de la Facultat de Teologia.

Però en ser nomenat Arquebisbe de Tarragona, el Dr. Josep Pont i Gol

va assumir, per decisió de la Conferència Episcopal Tarraconense, la presidència del CEP durant tot el seu pontificat a Tarragona juntament amb la presidència de la Conferència.

El substituï l'Arquebisbe Ramon Torrella, el bisbe del Concili Provincial. En el seu pontificat es produí el relleu en la direcció del CEP, que recaigué en la persona de Mn. Francesc Pardo, avui nou bisbe de Girona.

Posteriorment, entre la jubilació del bisbe Ramon Torrella i el nomenament del nou Arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez i Sistach, va presidir el CEP, durant un any, el bisbe de Girona, **Mons. Jaume Camprodón i Rovira** que ha excusat la seva presència per motius d'edat però que ens ha escrit:

“Com dieu vaig formar part del Consell de Direcció durant uns anys; primer com a delegat del bisbat de Vic (Cursos 72 i 73) i més tard com a president en l'entremig del Dr. Torrella(a.c.s.) i el cardenal Martínez Sistach[...] En la primera època era director Mn. Joan Batlles i secretari Mn. Totosaus; en el segon temps, Mn. Francesc Pardo, nou bisbe de Girona. Tant d'uns com dels altres companys de taula en guardo molt bon record [...] ...recordo amb goig aquells anys per la seva capacitat de creativitat, en una època que calia anar trobant nous camins, ja que la crisi començava a fer-se sentir. Moguts per una mateixa inquietud pastoral s'anà travant una amistat entranyable entre els mossens de les altres diòcesis que era profitosa per a tots [...]

Des del seu nomenament com a Arquebisbe de Tarragona, **Mons. Lluís Martínez i Sistach** presideix el Centre; presidència que ha conservat en ser nomenat Arquebisbe de Barcelona i, l'any passat, Cardenal, fins avui que celebrem el quarantè aniversari.

El nostre reconeixement, doncs, als Bisbes que han presidit el CEP, es va centrar en les persones del bisbe emèrit de Girona, Jaume Caprodón i del nou bisbe de Girona,

Mons. Francesc Pardo, que és home de la casa, des dels primers anys del seu ministeri: rebuda l'ordenació, com a membre del Departament de Pastoral rural, posteriorment com a membre del Comitè executiu (1989-93), com a Director de 1993 a 2005, i com a membre del Consell de Direcció representant de Terrassa, fins avui.

Per molts anys, Mn. Pardo: desitgem de cor que al vostre lema episcopal: "*Ut vitam habeatis*" s'hi correspongui el que hem volgut com a memòria, reconeixement i exhortació de la carta de St. Pere: "*pascite qui in vobis est gregem Dei, providentes, no coacte, sed spontanee secundum Deum*" (1 Pe. 5, 2).

En l'acte d'homenatge celebrat al Centre, el mateix bisbe Francesc Pardo es va encarregar de fer a mans del seu predecessor, Mons. Jaume Camprodon el petit record de la jornada.

Mons Pardo va rebre, com a obsequi del CEP una creu de ceràmica representant el Crist Gran Sacerdot.

El secretari li va adreçar aquestes paraules amicals:

Si m'ho permet el Sr. Bisbe de Girona, una paraula personal d'amic i col·laborador de molts anys, perquè només l'havíem felicitat escuetament amb un "*ad multos annos*".

Us repetiria les paraules que us han dit els vostres benemèrits predecessors: "*Noli timere*". Caldrà pasturar la diòcesi amb senzillesa i humilitat, però també el coratge i la iniciativa que sempre heu demostrat; corresponsablement amb el vostre presbiteri gironí i col·legialment amb els vostres germans de la Tarracoenense. Deixeble en aquesta casa i mestre des d'aquesta aula, poseu en pràctica allò que aquí heu après i des d'aquí heu ensenyat. Confíem i desitgem que el CEP hi és i hi romandrà per ajudar-vos.

El nostre reconeixement, encara a:

Maria Teresa Hernández, primera secretària del Centre i membre, també, del Comitè executiu;

Mn. Manel Simó i Tarragó, secretari del CEP durat cinc cursos;

Mn. Antoni Deulofeu i González, adjunt a la direcció en temps de Mn. Pardo i membre del Comitè executiu.

I a diverses persones que en aquesta segona etapa han estat més d'un trienni membres del Comitè Executiu i, per extensió, del Consell de redacció de Quaderns de pastoral que actualment tenen una vida superposada.

Mn. Lluís Bonet i Armengol, de Barcelona, i també del Departament de Pastoral urbana;

Mn. Pere Fradera i Marcet, del bisbat de Vic;

Mn. Francesc Mestre i Saura,
ara del bisbat de Sant Feliu;

Mn. Xavier Morlans i Molina,
del bisbat de Barcelona i professor
de la Facultat de Teologia;

Mn. Josep Pausas i Mas, fins
ara Rector a Terrassa i ara de Sitges
al bisbat de Sant Feliu;

Mn. Josep Taberner i Vilar,
abans Rector de Santa Coloma de
Farners i ara de Figueras al bisbat
de Girona;

Mn. Jordi Figueras i Jové, rec-
tor a la ciutat de Tarragona i abans
formador del Seminari interdiocesà;

Sr. David Vidal i Castelló, pro-
fessor de Periodisme a la Universitat
Autònoma;

Sra. Teresa Huguet Alòs, del
personal administratiu.

Sra. Pim Queralt i Capdevila,
Professora a la Universitat de Bar-
celona;

No hem fet esment dels actuals
membres del Consell de Direcció
que, presidits pel Sr. Cardenal de
Barcelona, continuen fent visible el
caràcter català de la institució i se'n
fan corresponsables. Tots ells me-
reixen el nostre reconeixement i han
rebut el petit detall de la distinció.

També els membres del Comitè
executiu –que són, al mateix temps,
consell de redacció de Quaderns–
són mereixedors del nostre agraï-
ment i suport ja que a la tasca de la
continuïtat s'hi afegeix el desafia-
ment de l'adequació als nous
temps.